

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27.02.2002, sp. zn. 3 To 87/2002, ECLI:CZ:KSCB:2002:3.TO.87.2002.1

Číslo: 54/2002

Právní věta:

I. Vzdání se práva odvolání obžalovaným je možné jen ohledně všech výroků rozsudku, proti nimž může podat odvolání. Prohlásí-li obžalovaný po vyhlášení odsuzujícího rozsudku a poučení o opravných prostředcích, že se vzdává práva odvolání a že si nepřeje, aby odvolání podaly osoby, které by mohly napadnout rozsudek v jeho prospěch podle § 247 odst. 2 tr. ř., ale ohledně výroku o náhradě škody si ponechává lhůtu k podání odvolání, je takové vzdání se odvolání právně neúčinné. Proto je třeba považovat za chybný postup soudu prvního stupně, který po takovém prohlášení obžalovaného vyznačí na rozsudku tzv. částečnou doložku právní moci.

II. Jelikož se výrok o povinnosti obžalovaného nahradit poškozenému způsobenou škodu bezprostředně váže k výroku o vině obžalovaného, odvolací soud ve smyslu § 254 odst. 2 tr. ř. ve znění účinném po 1. 1. 2002 přezkoumá i správnost výroku o vině, byť odvolání obžalovaného směřovalo jen do výroku o náhradě škody, jestliže zjistí, že vytýkaná vada má svůj původ již ve výroku o vině.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 27.02.2002

Spisová značka: 3 To 87/2002

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 247 odst. 2 tr. ř.
§ 250 odst. 1 tr. ř.
§ 254 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K odvolání obžalované ml. H. P. zrušil Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 22. 11. 2001 sp. zn. 1 T 258/2001 celou část týkající se této obžalované a znovu obžalovanou uznal vinnou trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. a uložil jí trest. Znovu rozhodl o nároku na náhradu škody.

Z o d ů v o d n ě n í :

Shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích byla obžalovaná ml. H. P. uznána vinnou trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. Za to jí byl uložen podle § 250 odst. 2, § 79 odst. 1 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku.

Ve výroku o náhradě škody bylo rozhodnuto tak, že mladistvá je povinna společně a nerozdílně se spoluobžalovanými ml. J. Z. a L. P. uhradit k rukám opatrovníka poškozené Ing. P. Š. částku 28 000 Kč.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se mladistvá shora uvedeného trestného činu podvodu dopustila tím, že společně s ml. J. Z. a ml. L. P. nejméně od 11. 6. 2000 do 8. 11. 2000 docházeli do bytu v ulici P. v P., jehož užívatelkou je D. Š., kde poté, co se jí představili jako zaměstnanci tajné organizace zvané „S.“, se sídlem v Č. B., k její žádosti vyhledávali ve zdech bytu a v předmětech v bytě umístěných tzv. čidla, která jmenované způsobují zdravotní potíže, přičemž za tuto činnost si nechávali postupně vyplácet různě vysoké finanční částky, které ve svém souhrnu představovaly hotovost v celkové výši nejméně 21 735 Kč, a později z uvedeného bytu počali odnášet různé předměty, které měly mít také taková čidla v sobě zabudovaná, a to za účelem údajného provedení jejich analýzy v sídle „S.“, přičemž pod uvedenou záminkou z bytu odnesli předměty v celkové hodnotě 42 214 Kč, přičemž část takto získaných věcí odprodali a peníze použili pro vlastní potřebu.

Obžalovaní ml. J. Z. a ml. L. P. byli dále uznáni vinnými jednak trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. a jednak trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterých se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustili tím, že

- nejméně od 11. 6. 2000 do 8. 11. 2000 při návštěvách bytu D. Š. v domě v ulici P. v P. pod záminkou vyhledávání „čidel“ umístěných ve zdech tohoto bytu, vytvořili otvory ve zdech jednotlivých místností a poškozením zdiva tak způsobili jmenované škodu vyčíslenou znaleckým posudkem na částku 7900 Kč,

- v blíže nezjištěný den v časovém období uvedeném shora odcizili z chodby domu v ulici P. v P. ke škodě D. Š. klavír v hodnotě 3000 Kč.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání mladistvá H. P. Je třeba uvést, že rozsudek byl vyhlášen při hlavním líčení dne 22. 11. 2001, přičemž po poučení o opravných prostředcích se mladistvá do protokolu o hlavním líčení vyjádřila tak, že se vzdává práva odvolání za sebe i za osoby, které by mohly napadnout rozsudek v její prospěch podle § 247 odst. 2 tr. ř. (správně mělo být protokolováno vyjádření, že nesouhlasí s případným odvoláním osob, které by mohly v její prospěch podat odvolání a nikoli, že se vzdává práva odvolání i za tyto osoby), ale ohledně výroku o náhradě škody si ponechává lhůtu. V písemném vyhotovení odvolání sepsaném ustanoveným obhájcem, jenž se do protokolu o hlavním líčení vyjádřil stejně jako mladistvá obžalovaná, byl napaden toliko výrok o náhradě škody.

Mladistvá namítla, že neměla být zavazována k náhradě škody za odnesené věci v celém rozsahu spolu se spoluobžalovanými, neboť se na trestné činnosti podílela v mnohem menší míře, než ostatní dva obžalovaní. Poukázala na svou výpověď z přípravného řízení, kde přesně popsala věci, na jejichž odnesení z bytu poškozené se podílela. Rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, pokud jde o výrok o náhradě škody, neboť všem třem obžalovaným byla uložena povinnost k náhradě škody v částce 28 000 Kč, přičemž znalcem byly odnesené věci ohodnoceny na částku 42 214 Kč a v napadeném rozsudku není uvedeno, proč je škoda snížena. Vyslovila názor, že mohla být zavázána k náhradě škody společně a nerozdílně se spoluobžalovanými pouze v těch případech, kdy se na trestné činnosti

podílela, a v ostatních případech si měli spoluobžalovaní nést svůj díl náhrady škody sami. V závěru písemného odvolání proto navrhla prostřednictvím obhájce, aby výrok o náhradě škody byl v napadené části zrušen a nahrazen výrokem o povinnosti uhradit škodu jen v té výši, ve které se účastnila trestné činnosti.

K věci je třeba uvést, že okresní soud s ohledem na vyjádření mladistvé obžalované a jejího obhájce po vynesení rozsudku a uplynutí lhůt k podání odvolání vyznačil tzv. částečnou doložku právní moci nejen v případě mladistvých Z. a P., kteří se po vyhlášení rozsudku vzdali práva podat odvolání, přičemž obdobně se vyjádřili rovněž jejich obhájci, státní zástupce, též orgán péče o děti a mládež a také matka obžalovaného Z., ale vyznačil částečnou právní moc i ohledně mladistvé P. ve výroku o vině a trestu.

Takovýto postup okresního soudu nelze považovat za správný. Okresní soud tak postupoval ještě v době účinnosti trestního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2001. Odvolatel se tehdy rozhodně nemohl vzdát práva odvolání pouze do části rozsudku. To vyplývalo z ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. účinného do 31. 12. 2001, podle kterého, nezamítnul-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. ř., byl povinen přezkoumat zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl odvolatel podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížeje přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány. Okresní soud tedy nemohl uzavřít, že 28.12.2001 nabytý napadený rozsudek ve výroku o vině a trestu ohledně mladistvé právní moci, jak vyplývá z doložky právní moci, která je vyznačena na originále napadeného rozsudku.

Odvolací soud má zato, že by tak soud prvního stupně nemohl učinit v projednávaném případě ani za účinnosti zák. č. 265/2001 Sb., jímž byl novelizován mimo jiné trestní řád s účinností od 1. 1. 2002. Citovanou novelou došlo k opuštění tzv. revizního principu, na kterém bylo založeno dřívější ustanovení § 254 tr. ř. Nyní je ustanovení § 254 tr. ř. vymezeno následovně:

Nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání (§ 254 odst. 1 tr. ř.).

Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání (§ 254 odst. 2 tr. ř.).

Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání (§ 254 odst. 3 tr. ř.).

Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby (§ 254 odst. 4 tr. ř.).

Z citace nyní účinného ustanovení § 254 tr. ř. a jeho aplikace na projednávaný případ je zřejmé, že odvolací soud nebyl oprávněn na podkladě odvolání mladistvé H. P. přezkoumávat ty části napadeného rozsudku, které se týkají spoluobžalovaných ml. J. Z. a ml. L. P. Ohledně těchto spoluobžalovaných nebyl rozsudek napaden odvoláním žádné oprávněné osoby.

Pokud jde o odvolání mladistvé, pak tím byl výslovně napaden toliko výrok o náhradě škody, přičemž okresnímu soudu bylo vytýkáno, že nesprávně mladistvé uložil povinnost nahradit solidárně se

spoluobžalovanými škodu způsobenou i vylákáním věcí, na jejichž odnesení z bytu poškozené se mladistvá P. ve skutečnosti nepodílela. Z pohledu ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř. je však třeba dovozovat, že vytýkaná vada výroku o náhradě škody má zcela jednoznačně svůj původ ve výroku o vině, který výslovně nebyl napaden odvoláním mladistvé. Výrok o náhradě škody a výrok o vině spolu úzce souvisí, neboť ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř., odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu, uloží mu zpravidla v rozsudku, aby ji poškozenému nahradil, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 tr. ř.); nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody, jestliže je výše škody součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena.

Obecně lze konstatovat, že pro rozhodnutí o nároku poškozeného, pro rozhodnutí o povinnosti obžalovaného uhradit škodu jsou podstatná skutková zjištění popsána ve výroku o vině. Jestliže okresní soud chtěl zjistit, že obžalovaná mladistvá se jako spolupachatelka podílela na podvodném vylákání peněz v úhrnné výši 21 735 Kč a dále že se podílela na podvodném vylákání věcí v hodnotě 42 214 Kč, nic mu nebránilo rozhodnout pozitivně o uplatněném nároku s tím, že by byla odečtena pouze hodnota věcí, které se v přípravném řízení podařilo zajistit a mohly tak být vráceny poškozené, čímž došlo k částečnému zhojení způsobené škody formou naturální restituice.

Pokud je nyní v odvolání namítáno, že výrok o náhradě škody je nesprávný z toho důvodu, že mladistvá se nepodílela na odnesení všech věcí uvedených ve skutkové větě výroku o vině, je třeba konstatovat, že původně podané odvolání je takto nelogicky směřováno toliko do výroku o náhradě škody, neboť by především mělo napadat výrok o vině pro jeho nesprávnost. Lze dodat, že obhájce v rámci veřejného zasedání i takto odvolání rozšířil s tím, že fakticky směřuje i do výroku o vině.

I pokud by nedošlo k takovému rozšíření odvolání, má odvolací soud zato, že by byl povinen podle § 254 odst. 2 tr. ř. přezkoumat i správnost výroku o vině, když právě na něj napadený výrok o náhradě škody navazuje, vytýkané vady výroku o náhradě škody mají právě ve výroku o vině svůj podklad a mladistvá i proti výroku o vině samozřejmě mohla podat odvolání.

Krajský soud po přezkoumání celé části rozsudku týkající se mladistvé a řízení, které přezkoumávané části předcházelo, dospěl k následujícím závěrům:

Provedenými důkazy bylo dostatečně prokázáno, že všichni tři obžalovaní skutečně v období od 11. 6. do 8. 11. 2000 docházeli do bytu D. Š. s využitím skutečnosti, že jde o osobu s omezenou způsobilostí k právním úkonům, která trpí duševním onemocněním. To vyplývá již z rozhodnutí Okresního soudu v Prachaticích ze dne 7. 6. 1996 sp. zn. 5 Nc 538/92, jímž bylo rozhodnuto o omezení způsobilosti D. Š. k právním úkonům, a to tak, že je způsobilá nakládat se svým majetkem do výše dvojnásobku částky životního minima, přičemž způsobilosti k ostatním právním úkonům byla zbavena. Z citovaného rozsudku je zřejmé, že paní Š. byla v řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům psychiatricky zkoumána a bylo zjištěno, že onemocněla poruchou s bludy, což je duševním onemocněním v užším slova smyslu, a zejména po začátku jejího pátého decenia věku došlo ke kvalitativnímu zhoršení duševního stavu, k rozvoji psychotického onemocnění. Rozvinul se u ní blud pronásledování a v tomto svém bludném přesvědčení je utvrzována mnohočetnými polymorfními poruchami vnímání, iluzemi a halucinacemi zrakovými, tělovými, orgánovými, čichovými a zřejmě i dalšími. Vztahuje na sebe vše, co se kolem ní děje, a je přesvědčena, že se proti ní plánuje akce na její zničení.

Právě shora uvedeného stavu mladiství obžalovaní využívali k páčání trestné činnosti. Je třeba konstatovat, že ani jeden z obžalovaných nepopřel v obecné poloze, že by se takovéto trestné činnosti dopouštěl. Ta byla doložena nejen jejich výpověďmi, ale rovněž výpovědí samotné poškozené, která přes shora popsanou duševní poruchu si vedla evidenci finančních částek, které

obžalovaným předávala za vyhledávání tzv. čidel, a je třeba konstatovat, že se byla schopna poměrně věrohodně vyjádřit k věci, které ze svého majetku mladistvým předala za tím účelem, aby oni z těchto věcí odstranili čidla, která škodí jejímu zdraví. Přestože jde o osobu trpící popsanou duševní poruchou, nevznikají o této její výpovědi v podstatných částech důvodné pochybnosti, neboť obžalovaní nepopřeli vylákání věcí, které jsou označeny ve výroku napadeného rozsudku, navíc část těchto věcí byla zajištěna ve starožitnictví, kde tyto věci prodali, část věcí byla vydána mladistvým Z. Poškozená přes svou duševní poruchu je evidentně poměrně výtvarně nadaná a součástí trestního spisu jsou i její poznámky, kdy velice zdařilým způsobem nakreslila jednotlivé vylákané věci. Ve věci přibráný znalec poté stanovil hodnotu všech těchto věcí, které jednak částečně měl k dispozici, když byly zajištěny, a jednak vycházel z údajů a kreseb samotné poškozené.

Okresní soud při hlavním líčení provedl důkazy opatřené v přípravném řízení a dá se říci, že při výslechu všech tří obžalovaných se spokojil s jakýmsi jejich paušálním vyjádřením vyznívajícím v tom směru, že to, co je uvedeno v obžalobě, je pravda. Okresní soud bližším výslechem obžalovaných nikterak neobjasňoval zejména tu část výpovědi mladistvé, kdy ona se v přípravném řízení zcela konkrétně vyjádřila k tomu, které věci společně s mladistvým Z. z bytu poškozené odnášela, případně o kterých věcech jí není nic známo. Právě na tuto skutečnost poukazuje podané odvolání. Odvolací soud ve věci doplnil dokazování při veřejném zasedání. Především podrobně vyslechl mladistvou s tím, že tato se vyjádřila ke každé jednotlivé věci uvedené ve výroku rozsudku. Lze shrnout, že mladistvá v podstatné části nepopřela, že by byla účastna odnášení věcí z bytu poškozené. Pouze u některých věcí uvedla, a to prakticky v souladu se svou výpovědí z přípravného řízení, že tyto věci neodnášela, některé z nich viděla v bydlišti mladistvého Z. Vyloučila tak svou účast na odnesení dřevěných závěsných hodin - pérovek za 6000 Kč, dřevěných kyvadlových hodin - kukačky za 2700 Kč, černého skleněného kříže s přívěskem za 90 Kč, řetězu z bílého kovu za 350 Kč, soupravy černého skla za 300 Kč a rovněž jí nebylo nic známo o plastové krabičce za 5 Kč, řetízku ze žlutého kovu bez hodnoty, umělohmotných růží za 40 Kč, přívěsku z bílého kovu za 10 Kč, versatilce z bílého kovu za 350 Kč, plastové černé krabičce bez hodnoty a přívěsku - perleťové hvězdici za 50 Kč.

Je třeba uvést, že mladistvá před odvolacím soudem se k jednotlivým věcem vyjadřovala poměrně spontánně, když jí byla předestírána bližší charakteristika věcí, jak vyplývá ze znaleckého posudku, a rovněž jí byly předkládány nákresy samotné poškozené, které, jak již bylo shora řečeno, byly velice zdařilé. V rámci objektivit je třeba připustit, že mladistvá nikterak nesnížila počet věcí, na jejichž odnesení se podílela společně zejména se Z., a to ve srovnání s výpovědí z přípravného řízení, naopak je zřejmé při porovnání výpovědi mladistvé z přípravného řízení a v odvolacím řízení, že před odvolacím soudem doznala svou účast i na odnesení dalších, a to i poměrně hodnotných věcí, o kterých se v přípravném řízení nezmínila. Jde například o zlaté náušnice s motivem mašle za 1500 Kč, kdy mladistvá při veřejném zasedání uvedla, že původně si odnesení i tohoto šperku neuvědomila. Odvolací soud musí zdůraznit, že skutečně nemá zásadní pochyby o takovéto podrobnější výpovědi obžalované, která byla učiněna v rámci odvolacího řízení. Navíc odvolací soud při veřejném zasedání vyslechl již v postavení svědka původně spoluobžalovaného J. Z. Je třeba uvést, že ten se k veřejnému zasedání dostavil bez jakéhokoliv předvolání, dá se říci, že pouze náhodně doprovázel obžalovanou, nebyl přítomen jejímu výslechu při veřejném zasedání, a odvolací soud prakticky poté, co zjistil od obžalované, že před jednacím síní se ml. Z. nachází, přistoupil k jeho výslechu. J. Z. v postavení svědka také vypovídal zcela spontánně a v podstatných rysech, pokud jde o účast mladistvé na odnášení věcí, potvrdil její výpověď učiněnou před odvolacím soudem. Shodně s ní uvedl, že nebyla přítomna odnesení zejména hodnotnějších věcí - hodin pérovek, hodin kukaček a soupravy černého skla. Odvolací soud se výslechem mladistvé snažil zjistit i to, v jaké míře se mladistvá podílela na vylákání finančních prostředků od poškozené Š., když mělo jít o odměnu za vyhledávání čidel v bytě poškozené. Mladistvá uvedla, že byt poškozené navštívila v omezeném počtu případů, kdy šlo asi o čtyři případy, a při hlavním líčení uvedla, že mohlo jít o čtyři až pět případů. Uvedla, že celkem získala asi 6000 Kč; tato suma zahrnuje jednak peníze získané z prodeje věcí

odnesených z bytu poškozené, jednak peníze, které jí předal J. Z. z částek, které převzal přímo od poškozené. Uvedla, že zhruba 4000 Kč z této částky představuje její podíl na penězích získaných z prodeje věcí ve starožitnictví a ve zlatnictví a zhruba 2000 Kč představuje její podíl na zisku z peněz vylákaných od poškozené.

Svědka J. Z. se vyjádřil tak, že mladistvá do bytu poškozené docházela v menším počtu případů, nebyl schopen však uvést přesnější počet. Vyjádřil se tak, že šlo podle jeho názoru o více než čtyři až pět návštěv ze strany mladistvé, uvedl, že mohlo jít zhruba o deset až dvacet takových návštěv. Nebyl schopen přesně uvést, jaké finanční prostředky mladistvá obdržela z peněz získaných od poškozené za vyhledávání tzv. čidel. Uvedl, že na této činnosti se podílel zejména on s mladistvým P., zejména oni zkoumali zdi v bytu poškozené, označovali místa, kde údajně mají být čidla, a tato čidla za pomoci kladívka a šroubováku také odstraňovali. Svědek Z. se vyjádřil tak, že částka, která vychází z evidence poškozené, tedy 21 735 Kč, není nikterak nadnesená, skutečně odpovídá celkovému množství finančních prostředků, které takto převzal od poškozené. Peníze takto přebíral prakticky výhradně on. Pokud v bytě s někým dalším vyhledával čidla, dělili se vždy rovným dílem. Nebyl schopen uvést, jaký podíl na této části trestné činnosti měla mladistvá. Původně se vyjádřil tak, že se mohla podílet na vylákání zhruba 7000 Kč, posléze uvedl, že její podíl byl nižší, ale ten přesněji nedokázal specifikovat.

Odvolací soud po takto doplněném dokazování dospěl k závěru, že byly vytvořeny podmínky pro změnu skutkových zjištění okresního soudu. Dosavadní skutková zjištění okresního soudu nebyla zcela jasná a úplná ohledně mladistvé, když je zřejmé, že okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. K objasnění bylo potřeba některé důkazy opakovat, přičemž ve smyslu § 259 odst. 1 tr. ř. odvolací soud tak učinil při veřejném zasedání právě výsledkem mladistvé a opětovným výsledkem J. Z., a to již v postavení svědka. Odvolací soud si tak vytvořil podmínky pro nové rozhodnutí, jak předpokládá ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř.

Jak bylo již shora uvedeno, výpovědi obou znovu slyšených mladistvých, když jejich výsledky byly provedeny podrobnějším způsobem, působily věrohodným dojmem, lze říci, že v podstatných rysech se vzájemně doplňovaly. Odvolací soud musí v zásadě konstatovat, že nemá důvodu zpochybňovat věrohodnost výpovědi mladistvé, když kromě souladu s doplněným výsledkem Z. pro ni svědčí např. i výpověď ing. B., který část věcí od mladistvých zakoupil. Ten potvrdil, že hodiny pérovky ohodnocené znalcem na 6000 Kč odkoupil od dvou mladíků, přičemž dokladem totožnosti se prokázal ml. Z., dívka (mladistvá) byla přítomna až v případě nabízení dalších věcí.

Vzhledem k tomu odvolací soud rozhodl tak, že k odvolání mladistvé napadený rozsudek v celé části jí se týkající zrušil a znovu ve věci rozhodl. Obžalovanou mladistvou uznal vinnou skutkem popsáním ve výroku napadeného rozsudku pod bodem 1/ s tou změnou, že již nepojal do skutkové věty věci, které mladistvá označila jako věci, na jejichž odnesení z bytu se nezúčastnila. Jde o věci, jejichž hodnota byla znalcem zjištěna v celkové výši 9895 Kč. Celkem tak lze konstatovat, že mladistvá se podílela na podvodném vylákání věcí z majetku poškozené ve spolupachatelství s J. Z. a L. P. v celkové hodnotě 32 319 Kč. Pokud jde o účast mladistvé na podvodném vylákání finančních prostředků pod záminkou vyhledávání a odstraňování tzv. čidel, vyšel odvolací soud rovněž z výpovědi mladistvé, která uvedla, že její podíl činil nejméně 2000 Kč. Je třeba tak konstatovat, že mladistvá jako spolupachatelka trestného činu podvodu se podílela na způsobení škody v celkové výši nejméně 34 319 Kč. I při pozměněných skutkových zjištěních však jednání obžalované mladistvé naplňuje zákonné znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. ve znění účinném v době rozhodování odvolacího soudu, neboť jednáním mladistvé byla způsobena tzv. škoda nikoli malá, kterou je ve smyslu ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. účinného od 1. 1. 2002 škoda dosahující částky 25 000 Kč.

Odvolací soud znovu rozhodl i o potrestání mladistvé. K tomu je třeba uvést, že uložil mladistvé

stejný trest, jak rozhodl již okresní soud, a to i přesto, že jde o rozhodnutí nesprávné, kdy zákon v této části napadeného rozsudku byl okresním soudem porušen ve prospěch mladistvé. Okresní soud totiž správně trest ukládal podle § 250 odst. 2 tr. zák. za použití § 79 odst. 1 tr. zák. Trestní sazba ustanovení § 250 odst. 2 tr. zák. modifikovaná ustanovením § 79 odst. 1 tr. zák. však představuje rozmezí od tří měsíců do osmnácti měsíců. Okresní soud uložil tedy mladistvé trest jeden měsíc pod takovou zákonnou trestní sazbou, aniž by snad aplikoval ustanovení § 40 tr. zák. Uvedené pochybení však nemohl odvolací soud na základě odvolání podaného toliko obžalovanou napravit (ustanovení § 259 odst. 4 tr. ř.). Musel tedy převzít uvedené pochybení do svého rozhodnutí.

Znovu odvolací soud samozřejmě rozhodl o povinnosti mladistvé k náhradě škody. V tomto výroku již byl povinen vyjádřit změny skutkových zjištění ve výroku o vině, které byly učiněny ve prospěch mladistvé. Okresní soud skutečně své rozhodnutí ve výroku o náhradě škody příliš nezdůvodnil a lze přisvědčit námitkám rozvedeným v odvolání, že v této části je odůvodnění napadeného rozsudku nepřezkoumatelné.

Souhrnně je možno uvést, že z majetku poškozené byly podvodně vylákány věci v hodnotě 42 214 Kč, přičemž věci v hodnotě 13 944 Kč byly zajištěny a vráceny poškozené. Na věcech již nezajištěných pak poškozené vznikla škoda ve výši 28 270 Kč, když s touto částkou se mimo jiné opatrovník poškozené k trestnímu řízení také připojil. Není zřejmé, proč okresní soud rozhodl toliko o povinnosti obžalovaných uhradit solidárně 28 000 Kč. V rozporu s výrokem o vině okresní soud nerozhodl ani o povinnosti obžalovaných uhradit podvodně vylákanou finanční částku 21 735 Kč, což odůvodnil tím, že zjištění přesné výše peněz, které každý z obžalovaných od poškozené obdržel, by si vyžádalo další dokazování přesahující rámec trestního řízení. Již tím okresní soud do určité míry zpochybnil správnost výroku o vině, když tak zřejmě zareagoval již na původní výpověď mladistvé a rovněž výpovědi spoluobžalovaných, které svědčily o tom, že mladistvá se podílela na celkové trestné činnosti toliko částečně.